

عنوان مقاله:

قبض و بسط در معماری اسلامی

محل انتشار:

همایش جامع بین المللی مهندسی عمران، معماری و شهرسازی ایرانی اسلامی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محمود عنانهاد - دکتری تخصصی معماری، مدرس موسسه آموزش عالی کادوس، رشت، ایران.

سحر قانع - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، موسسه آموزش عالی کادوس، رشت، ایران.

خلاصه مقاله:

یک فضا در معماری وقتی زیباست که صفتهای ویژه فضا با عملکردهای فضا هماهنگی داشته باشد (هماهنگی فرم و فونکسیون) و این اصلی است که در بررسی معماری سنتی کاملاً مشهود است. معنی هماهنگی و همخوانی فرم و فونکسیون در معماری، منطبق بر برداشت کلی فلسفی از هماهنگی صورت و محتوی در عمل شناخت و در هر بیان هنری می باشد. یک اثر معماری پیش از آن که به عنوان یک کالبد ساختمانی مطرح باشد منعکس کننده یک سلسله تفکرات و بازگوکننده راه و رسم زندگانی مردمان دوره خود است. بررسی معماری گذشته چه آثاری که به صورت مونومان (سمبول) مطرح می باشند. بطور کل انسان موجودی در حال شدن است؛ از این رو نمی توان برای او ماهیت ثابتی پذیرفت؛ زیرا در هر حال و مقامی، دارای ماهیت خاصی است. شادی و نشاط روح را (بسط) و گرفتگی و افسردگی روح (قبض) معنا کرده اند. انسان، هنگام بسط روح، بر اساس رجاء الهی، عمل صالح می کند؛ و در هنگام قبض روح بر پایه خوف، به عمل نیک دعوت می شود. نحوه بیان این سیوریت احوال انسانها در معماری، ایجاد فضاهای خالی و خلا در فضا، و تهی کردن فضا از محسوسات می باشد چون در این شرایط می توان در ورای دنیای محسوسات ایستاد و از معنا پر شد.

کلمات کلیدی:

قبض و بسط - فضا در معماری - مفهوم خلاء

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/870863>

